

Vraťte se s námi v čase a přijměte pozvání do rožnovské rodiny řezníka Kramoliše v podvečer svátku svatého Ondřeje. V tento čas se pokoušela zejména zvědavá děvčata, ale i jiní, nahlédnout do budoucnosti a věstit svůj osud z kousků litého olova. Záleželo na fantazii, co kdo viděl v různých tvarech odlitků a také víře, že se jeho věštba v příštím roce naplní.

Večer si sedli ke stolu lít olovo. Maminka donesla mísu s vodou, postavila ji na stůl, stařenka vzala klíč od své truhly, ve kterém byl výřez na způsob kříže. Kus olova položili na starou plechovou lžici a Čeněk držel ji nad svíčí. Už ho ruka bolela, než se olovo od malého žaru svíce rozpustilo. Konečně olověná kulička se nížila, menšila, rozpouštěla. Nyní vzal stařenčin klíček do levé ruky, dal jej nad vodu a pravou rukou vlil roztavené olovo skrz vyřezávaný otvor klíče do vody.

Voda zašuměla a všechny hlavy naklonily se nad miskou s vodou.

Na dně jejím objevily se jehlice, sploštělé olovo kulaté a jedno podlouhlé.

„To je brkové péro“, upozorňovala stařenka. „Snad nebudeš synku písařem?“

„My nepíšeme již brkovým pérem“, vmlouval se Čeněk, který patrně nechtěl být písařem.

Vybrali z vody olovo, prohlíželi jednotlivé kusy a porovnávali je.

Druhý lil olovo učeň Ondřej.

„Svatý patrone můj, z olova štěstí kuj!“, řekl učeň a po slovech těch vlil olovo klíčovou dírkou do vody.

„Co to bude, když tak svého patrona vzýváš?“ zašeptala stařenka.

Zase všichni dali hlavy nad vodu. Na dně viděli samé drobné věci. Vytáhli je z vody a prohlíželi.

„To je špičaté jak šidlo“, řekl Čeněk.

„Jejda, ty budeš ševcem!“ zvolal Bohumír.

Učeň se začervenal a zlostně pravil: „Nebudu!“

„Nezlob se“, chlácholila ho matka. „To nejsou šidla, to jsou malé špelky od jelit. Budeš řezníkem.“

Učeň se usmál a vděčně se na matku podíval, že tak příznivě rozsoudila, co ulité tyčinky znamenají.

Po něm lil Oto. Tomu přisoudili, že ulil lopatu nebo kopist, a Bohumírovi sekeru a hák. Prvému prorokovali, že bude pekařem, druhému řezníkem. Oba byli spokojeni.

„A nyní stařenko, zase vy lijte“, pobízeli chlápci.

„Nebudu, jsem stará. Mohla bych si ulít kříž a to by mne mrzelo. Chci si mezi vámi ještě pobýti a nechci se znepokojovali. Nechte již toho, na rok ulijete třeba zase něco jiného.

Po zábavu to stojí, ale nic to neprorokuje“, pravila stařenka a tím ukončili lití olova.

čerpáno z knihy Moravská stařenka od Čenka Kramoliše z roku vydané v roce 1926